

šele grebenček in je izkušal oponašati svojega očeta, — da je plemenitega rodú, da naj ga torej Skončarica pusti za dom. Veste, petelinček je bil na dolgih, privzdignjenih nogah, ki so bile porastene do tal, ali kocaste, kakor pravijo; greben je imel debel, na kljunu pa krpaste nosnice; repa še ni imel in je bil s. odaj skoraj gol. kar so le znamenja dobrih kokošjih plemen, v čemur mi poznavalci kurjega rodú izvestno pritrdé.

Navzlic vsem dobrotam, s katerimi je obsipala skrbna Skončarjeva mati belega plemenskega petelinčka, prigodila se mu je bila v

devetindvajsetem tednu tako grozna nesreča, da bi bil ubožec malone ob glavo. Srednjikov France je bil namreč prišel neznano težak od vojaškega nabora. Potrjen je bil, pa ni mogel obupa in žalosti pregnati drugače kakor z vinom. Težak je prišel praviti k Skončarjevim, da so ga vzeli. Naključilo se je, da je Skončarica ravno posipala zobjanje, ko pri lomasti Srednjikov v vežo — naravnost med kokoši. Kokoši zleté na vse strani, kamor je katera mogla, le petelin se je vrtel predrzno po veži.

To predrznost je pa moral bridko plačati z dvema prstoma na nogi; zakaj Srednjikov mu je tako trdo stopil nanja, da mu jih je takoj odtrgal.

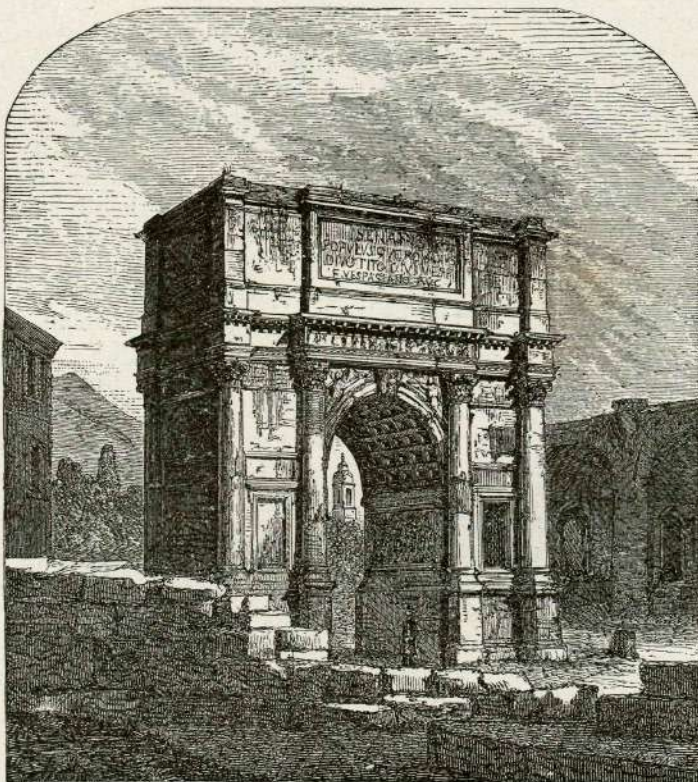
Zaman je bilo javkanje materino in godrnjanje očetovo; petelinček dveh prstov ni več imel, žalosten se je spreletaval po jedni nogi po dvoru. Srednjikov se je vračal veliko treznejši domov. Petelinček je nekaj dnij šepal, potem so se pa rane zacelile, prsta seveda mu nista več zrastle. Vendar ni bil nič manj uren in pogumen kakor drugi petelinje in petelinčki. Vedela je pa takoj vsa vas, da Skončarjev petelin nima dveh prstov, ker mu jih je odtrgal Srednjikov France.

Po tej nesreči je potekalo življenje petelinu brez nezgode, in ob letu mu ni bilo para v vsj vasi. Vsem je bil všeč, vsaka gospodinja si je želela takega, toda tak se ni izvalil nobeden več.

Ob tistem času, ko je začel iti Skončarjev petelin v drugo leto, obhajala se je v Velikem Osredku velika slovesnost: škof so delili sveto birmo. Nekaj dnij prej pa je prišla smrt na peteline in petelinčke v vasi, da je bilo joj! Marsikateri petelin je zjutraj še budil svojo pernatoto družino, zvečer je pa z odsekano glavo ležal za vratmi, ali je pa za devetnajst grošev prišel pod nož kakega objestnega gostilničarja. Po birmi v vsem Velikem Osredku ni bilo petelina, ki bi bil imena vreden. Samo Skončarjev petelin je ostal. Tega Skončarjeva mati niso hoteli zaklati, rajši so žrtvovali dve jari kokoši svojim in očetovim birmancem. Pred birmo je bil petelin velik poštenjak. Imenitno in ponosno je sprejavjal Skončarjevo družino po domačem dvoru in vrtu; nikdar ni zašel na ptuj dvor ali vrt, zakaj tam so kraljevali drugi petelini, ki nobenege tekmece niso

pustili čez mejo, kakor je tudi Skončarjev belček zapodil srdit vsakega, ki se je pritepel od koderkoli na njegov svet.

Po birmi se je pa hipoma premenil; postal je pravcati — potepuh. Domača kurja družina se mu je zdela premajhna, domač svet pretesen; postal je gospodar kurjemu rodu v vsej vasi. Toliko je še poznal domači dom, svoj rojstveni kraj, da je zahajal spat na domače gredi; in kadar ni dobil drugje dovolj zobjanja, prišel je pogledat v domačo vežo po zrnju, pa vselej je privédel s sabo dve, tri družice, da je bilo zrnje poprej v kraju. Skončarjevi materi sevé ni bilo všeč petelinovo potepanje, zakaj



Titov slavolok v Rimu.